

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

דף עא.

תוכן

- א. המדיר את אשתו מתשמיש המטה ... שבת אחת ... אפי' בסתם נמי לא יוציא שמא ימצא פתח לנדרו.....1
- ב. המדיר את אשתו שלא תטעום ... שנדרה היא וקיים לה איהו.....2
- ג. אלו דברים שהבעל מיפר דברים שיש בהן עינוי נפש.....2
- ד. אם ארחץ אם לא ארחץ אם אתקשט אם לא אתקשט.....4
- ה. כגון דתלינהו לקישוטיה בתשמיש המטה דאמרה יאסר הנאת תשמישך עלי אם אתקשט ... הנאת תשמישי עליך כופה ומשמשות הנאת תשמישך עלי יפר ... נדרה איהי ושתיק לה מדאישתק מיסנא הוא דסני לי.....5
- ו. המדיר את אשתו שלא תלך לבית אביה בזמן שהוא עמה בעיר חודש אחד יקיים, שנים יוציא ויתן כתובה ובזמן שהוא בעיר אחרת רגל אחד יקיים שלשה יוציא ויתן כתובה.....7
- ז. המדיר את אשתו שלא תלך לבית האבל או לבית המשתה יוציא ויתן כתובה מפני שנועל בפניה ואם היה טוען משום דבר אחר רשאי.....8

א. המדיר את אשתו מתשמיש המטה ... שבת אחת ... אפי' בסתם נמי לא יוציא שמא ימצא פתח לנדרו

כבר התבאר לעיל דף סא: שהמדיר את¹ אשתו מתשמיש המטה, בין שהדירה סתם או שפירש יותר משבעה ימים², יקיימה שבעה ימים³ אולי יתחרט ויתיר נדרו, ולאחר שבעה⁴ מיד אם עמד בנדרו⁵, יוציא ויתן כתובה

¹ שו"ע ונו"כ יו"ד רלה א, אבהע"ז עו ט

² ואם פירש שבעה ימים עיין בלבוש אבהע"ז שם שדינו כנוזכר, אך הט"ז יו"ד שם א וש"ך ד שאין צריך להוציא כלל.

³ משמע דאין חילוק דאפי' במדיר אותה בסוף עונה בחמר וגמל אפ"ה צריך להמתין ז' ימים יותר. והטעם נראה כיון דילפינן מנדה דלפעמים הוא ג"כ בסוף עונתה וכן במדיר בסוף ימי נדתה ג"כ אין חילוק. הפלאה קונט"א. ועיין בס' קרבן נתנאל פ' אף על פי אות ל"ג שכתב דלדין דכל אשה בימי נדותה עד י"ב ימים יש לנו לומר דאין כופין להוציא עד י"ב ימים וצ"ע לדינא ע"ש. פ"ת שם ז

⁴ כיון דבלאו הכי מצינו שהאשה שוהה בימי נדותה ז' ימים בלא תשמיש. מ"ז יו"ד שם א

⁵ ש"ך שם ג

תרומות והנצחות – בנק הדואר ח"ן 22887389 – ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

אפילו הוא ספן שעונתו לששה חדשים, שאינו דומה למי שיש לו פת בסלו למי שאין לו פת בסלו, כלומר כשהיא יושבת עמו בלא נדר אף על פי שאין עכשיו זמן עונתה, דעתה נוחה שהיא מצפה שמא יבא בתוך הזמן, אבל זו משהדירה הרי הוא כמי שאינה מצפה לבעל ומצטערת.

וכיצד הוא מדירה מתשמיש שיהא הנדר חל, כשאומר לה בלשון זה הנאת תשמישך אסור עלי שאז הוא נאסר, שאין מאכילין את האדם דבר האסור לו, אבל אם אמר הנאת תשמישך אסור עלי או נשבע שלא לשמשה, אפילו בפחות משיעור עונתו⁶ אין נדרו חל שכבר הוא משועבד לה להיות לה פת בסלה, ואינו יכול להפקיע שיעובדה.

ואם נדר ברשותה הנדר חל ואסורה לו, אולם מותר לו להתייחד עמה מקל וחומר מנדה שהיא בכרת, ומכיון שמותרת לאחר זמן מותר להתייחד גם כאן יכול להיות מותר על ידי התרת הנדר⁷.

ב. המדיר את אשתו שלא תטעום ... שנדרה היא וקיים לה איהו

נדרה היא שלא תתקשט, או שלא תהנה ממנו במזונות, או שאמרה קונם תשמישך עלי אם אתקשט, או אוכל מאכל פלוני, ושמע הבעל ולא הפר לה⁸, יש אומרים⁹ שמוציא מיד ונותן כתובה, ויש אומרים¹⁰ שאין כופין אותו, אלא שאם רצה לגרשה חייב ליתן לה כתובה.

ג. אלז דברים שהבעל מיפר דברים שיש בהן עינוי נפש

⁶ הפלאה קונט"א שם.

⁷ באה"ט אבהע"ז שם טו

⁸ והוא יכול להפר לה או משום עינוי נפש או משום דברים שבינו לבינה.

⁹ שו"ע אהע"ז סימן עד סעיף ב ויו"ד סימן רלה סעיף ג, והיינו שכופין אותו להוציאה וליתן כתובה, ואין נותנים זמן, דכיון שהיה יכול להפר ולא הפר הוי כהדירה הוא, והיא מוענת שהוא שונא אותה במה שלא הפר לה, וכתבו האחרונים שלשיטה זו אין ג"מ בין נדרה סתם לבין תלתה הנדר בתשמיש, עי' בש"ך יו"ד (שם ס"ק יג) ובבי"ש (כאן סק"ג) ובדברי המגיה בט"ז באהע"ז.

¹⁰ שו"ע יו"ד שם, שלהרמב"ם בנדרה היא וקיים לה הוא, אם רוצה לישב ולא תאכל מאותו המין, תשב. ואם הוא אומר אי אפשי באשה נדרנית, יוציא ויתן כתובה ועי' בנו"כ (שם) ובח"מ (שם סק"ח) ובי"ש (סק"ג)

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

הבעל מיפר את נדרי אשתו¹¹. הנשואה לו¹². ואת הנזירות שלה¹³.

הבעל מיפר את שבועות אשתו¹⁴. אף שיש סוברים שאינו מיפר שבועות¹⁵.

לדעת החיד"א¹⁶ אף שמעיקר הדין הבעל מיפר את שבועות אשתו, מ"מ החמירו שהבעל לא יפר את שבועות אשתו¹⁷. אך יש גאונים וראשונים שכתבו שלא החמירו בכך אף בזמן הגאונים¹⁸.

לא נתנה התורה¹⁹ רשות לבעל להפר נדרי אשתו אלא נדרים שיש בהם עינוי נפש, דכתיב (במדבר ל פסוק יד) פֶּלֶג נֶדֶר וְכָל שְׁבַעַת אָסֶר לְעֵנֶת נֶפֶשׁ אִישָׁה יְקִימוּ וְאִישָׁה יִפְרֶנּוּ, ועוד התיירה לו התורה גם כן להפר נדרים שבינו לבינה, כמו שמבואר להלן עמוד ב, דכתיב בסוף הפרשה (שם פסוק יז) אֵלֶּה הַחֻקִּים אֲשֶׁר צִוָּה יְקֹנֶק אֶת מֹשֶׁה בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ וְגו'.

ומכיון שחלקן התורה לשנים, למדים אנו שהפרש יש ביניהם, ומזהו ההפרש שביניהם, דברים שיש בהם עינוי נפש²⁰ כשהוא מפירן לה מותרת בהם לעולם, שסתם אמרה התורה אשה יפירנה,

¹¹ משנה כתובות שם ונזיר סב ע"ב, ובכמה מקומות בנדרים, ונלמד ממה שנאמר בתורה "ואם בית אישה נדרה" וגו' (במדבר שם יא), ועוד נאמר "ואם הפר יפר אתם אישה ביום שמעו כל מוצא שפתיה לנדריה ולאסר נפשה לא יקום אישה הפרם" (שם יג), ונפסק ברמב"ם שם ה"ח, ובמש"ע שם רלד סעיף ב.

¹² ראה נדרים סז ע"א, דבהכי מיירי בפסוקים. ונערה המאורסה אביה ובעלה מפירים נדריה, כמפורש בתורה וכדלקמן.

¹³ משנה נזיר כ ע"ב. וראה לעיל הלימוד מהסיפרי. ונפסק ברמב"ם נדרים פ"ג ה"ב ובמש"ע סי' רלד סעיף נד.

¹⁴ נדרים פ ע"ב, שנאמר: "ואם בית אישה נדרה או אסרה אסר על נפשה בשבעה וגו'" (במדבר ל יא), ונפסק ברמב"ם נדרים פ"ב ה"א וה"ה וה"א וה"ה ופ"ג ה"ו, ובמש"ע סי' רלד סעיפים לו ונמ, וש"ך שם ס"ק ב.

¹⁵ בירושלמי (נדרים פ"א ה"א) נחלקו אמוראים – ר' יוחנן אמר בין לנדרים ובין לשבועות הבעל מיפר, ר' שמעון בן לקיש אמר לנדרים מיפר ולא לשבועות. וראה לקמן מה שכתבנו בשם החיד"א (ברכי יוסף רלד א ובשירי ברכה שם).

¹⁶ ברכי יוסף רלד א ובשירי ברכה שם.

¹⁷ כמו שהחמירו שלא להתיר חרם בשבועה, ופירש בכך את דברי ר' שמעון בן לקיש בירושלמי (נדרים פ"א ה"א), וכן את דברי הגאונים. וכן כתוב בתשובה נוספת מהגאונים (תשובות גאונים קדמונים סי' רלמ, והובאה בכנה"ג יו"ד סי' רלד הגהות המור אות ה) שאין השבועות דומות לנדרים, והאשה שנשבעה תחת בעלה אינו יכול להתיר לה. ראה לקמן.

¹⁸ רמב"ן בהלכותיו סוף נדרים, ותשוה"ג שערי תשובה סי' קמה, ע"ש שכתבו שהחמירו רק בהתרת חרם בשבועה ולא בהפרת שבועה ע"י הבעל. וי"א מהגאונים (תשוה"ג המדה גנוזה סי' עה, מתשובות רב שר שלום גאון) שהנשבעת בעשרת הדברות ובספר תורה אין לה הפרה.

¹⁹ שו"ע ונו"כ הו"ד רלד נה

²⁰ עיין (בתשובת מהרי"ט ח"א סימן ד') שכתב דבעל יכול להפר נדרי אשתו שנדרה בנזירת שמשון (נ"ש וכן להלן) כיון דנ"ש הוא מדברים שיש בהם עינוי נפש ואף דאמרין בסוף מכות דנ"ש ליתא בשאלה היינו דוקא חכם א"י להתיר אבל בעל מפר ושוב מצא כן (בתשובת הרדב"ז סי' א' פ"ה) ע"ש אכן בש"ך לקמן סי' רצ"ט

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

וכשהוא מיפר מופרין לה לעולם משמע. ודברים שבינו לבניה אין ההתרה אלא לעצמו כל זמן שיש לו בה תועלת, דהיינו כל זמן שהיא אשתו, דכתיב בין איש לאשתו, משמע כל זמן שהיא אשתו, וגם לאחר שתתגרש כל זמן שלא תינשא לאחר, שאפשר שתחזור אליו להיות עוד אשתו, אף אם לא חל כלל בעודה תחתיו מחמת שמשועבדת לו, מכל מקום יכול להפר משום מה שיהיה אחר גרושין²¹, אבל לאחר שתינשא לאחר, דשוב נאסרה עליו חל הנדר גם אליו.

נדרים שאין בהם לא עינוי נפש ולא בינו לבניה, לא נתנה לו התורה רשות להפר, אלא היא כמו כל דם אחר מישראל, והחכם או ג' הדיוטות מתירין לה.

ד. אם ארחץ אם לא ארחץ אם אתקשט אם לא אתקשט

איזה הם²² דברים שיש בהם עינוי נפש, כגון רחיצה וקישוט כיחול ופרכוס²³, כגון שנשבעה שלא תרחץ או שלא תתקשט, או שנדרה ואמרה הנאת רחיצה וקישוט עלי אם ארחץ או אתקשט, אפילו לא תלתה אלא ברחיצה וקישוט של היום שאמרה אם ארחץ או אתקשט היום תיאסר עלי מהיום ואילך כל הנאת רחיצה או קישוט, ואפשר שלא תרחץ ולא תתקשט היום ולא תיאסר, אפילו הכי הרי זה בכלל נדרי עינוי נפש אף על פי שאין חל אלא ליום אחד, שניוול יום אחד שמיא ניוול.

ויש אומרים²⁴ שרחיצה²⁵ וקישוט אינם בכלל עינוי נפש אלא בכלל דברים שבינו לבניה, כלומר שהוא מקפיד עליהם שלא תתגנה עליו, אבל אין לה

ס"ק כ"ח הביא (תשובת מבי"ט ח"ב סימן מ"ה) שכתב בשם מהר"י בי רב שאין הבעל יכול להפר מה שנדרה בנ"ש.

²¹ גליון מהרש"א שם יג.

²² שו"ע ונו"כ שם נט.

²³ הר"ן והרא"ש פסקו כת"ק שזהו עינוי נפש וגם הרמב"ם פסק כר' יוסי אלא שחילק ביניהם דברחיצה פסק כת"ק ובקישוט פסק כר"י והוא תמוה וטרח בית יוסף לתרץ אליביה בדוחק ע"כ לא הביא כאן כדבריו אלא כדעת הרמב"ן. מ"ז שם מט וש"ך עג.

²⁴ הרמב"ן פסק כר' יוסי שזהו בינו לבניה ואינו עינוי נפש.

²⁵ מיהו צ"ע על הבית יוסף גופיה (ואחריו נמשך התו"מ ר"פ בתרא דנדרים ע"ש) דנראה דכיון למה שכתב הרא"ש ר"פ בתרא דנדרים אבל הרמב"ן ז"ל כתב דקישוט ותשמיש הרי דברים שבינו לבניה כו' ואפשר דסבירא ליה דהלכה כר' יוסי כו' וע"כ מ"ס הוא, וצ"ל הרמב"ם דהא כתב שם לעיל מיניה בסמוך דהרמב"ן פסק כרבנן ושהאריך בראיות עיין שם ואם כן דעת הרמב"ן להדיא דרחיצה הוי עינוי נפש ומבואר גם בבית יוסף ובתוספות י"ט שם וכ"מ בהרא"ש שם וצריך עיון. ש"ך עג ועיין ביאור הגר"א שם שכתב שבאמת הרמב"ן כחמים ודעה זו היא דעת הרמב"ם ויש מ"ס ברמב"ם וצריך להזכיר גם רחיצה ששהרי אמרין בהדיא פ' א"ב פ"א א' דאף רחיצה לא הוי ענוי נפש לר' יוסי.

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

עינוי נפש אם לא תרחץ ולא תתקשט. והיוצא מזה אם מותר לעולם או לא²⁶, כמו שנתבאר.

וכל זה אינו אלא בקישוט הפנים אבל קישוט של מטה לכולי עלמא אינו עינוי נפש, אלא דברים שבינו לבניה.

המחויבת רק במלאכה בכדי שלא יהיה הבטלה מביאה לידי זמה, ונדרה ממלאכה, יש שהסתפק אם נקרא דברים שבינו לבניה²⁷.

דף עא:

ה. כגון דתלינהו לקישוטיה בתשמיש המטה דאמרה יאסר הנאת תשמישך עלי אם אתקשט ... הנאת תשמישי עליך כופה ומשמשותו הנאת תשמישך עלי יפר ... נדרה איהי ושתיק לה מדאישתק מיסנא הוא דסני לי

ואלו הם דברים שבינו לבניה²⁸, דברים שגורמים איבה בינו לבניה כגון שנדרה מתשמיש וכיוצא בו, וצריך להפר.

וזה שחל נדר מתשמיש²⁹ דוקא שאמרה הנאת תשמישך עלי³⁰, שאף על גב שמשועבדת לו, מכל מקום אין מאכילין את האדם דבר האסור לו וצריכה הפרה.

²⁶ עיין ח' רע"א שם נה וז"ל ולאחר שתתגרש ואם נדרה שתאסר בקישוט אחר שתתגרש להסוברים דהקישוט הוי בינו לבניה עיין בר"ן פ' אף על פי (דף פ"ה) דלתירוצו הראשון א"י להפר כיון דלא חל עד אחר שתתגרש לא מקרי בינו לבניה ואינו דומה להאי דלעיל (סעיף ל"ד) דהתם מדין עינוי נפש הוא ולתירוצו השני (שם) יכול להפר אח"ז מצאתי בירושלמי (פ"א דנדרים ה"א) במה דאיתא שם דאף בינו לבניה מופר לעולם וקאמר עלה דא"כ מאי ביניהו דע"נ ובינו לבניה ומתריץ דאמרה קונם הנייתי עליך לכשאצא מרשותך והיינו דלא מקרי בינו לבניה כיון דלא חל הנדר עד אחר הגירושין.

²⁷ בבית שמואל סימן פ' ס"ק ה' נסתפק ומובא בגליון מהרש"א יו"ד שם

²⁸ שו"ע ונו"כ שם רלד סו

²⁹ שו"ע ונו"כ שם סז

³⁰ ואין להקשות בהנאת תשמישך עלי אמאי חל הנדר, דהא הנאת התשמיש דבר שאין בו ממש הוא, ואין נדרים חלין אלא על דבר שיש בו ממש, דמתרצינן דיבוריה לחומרא כאילו אמר גופך להנאת תשמישך עלי. וכדעת תוס' אע"ג שלדעת הרשב"א צריך שתאמר כן בפירוש. מ"ז שם נז, ש"ך נז

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

אבל אם אמרה הנאת תשמישי אסורה עליך, אינו צריך הפרה, שהיא משועבדת לו ואין בכחה וזכותה לאוסרה עליו. אולם יש להפר שמא יגרשנה ותהא אסורה לו³¹.

וכבר התבאר לעיל דף סא: שכן הוא הדין כשהוא מדירה מתשמיש שיהא הנדר חל, כשאומר לה בלשון זה הנאת תשמישך אסור עלי שאז הוא נאסר, שאין מאכילין את האדם דבר האסור לו, אבל אם אמר הנאת תשמיש יאסר עלי או נשבע שלא לשמשה, אפילו בפחות משיעור עונתו³² אין נדרו חל שכבר הוא משועבד לה להיות לה פת בסלה, ואינו יכול להפקיע שיעובדה.

בעל שנדר שלא לקרב אל אשתו עד זמן פלוני, אם עשה מרצון אשתו חל הנדר, ואם לאו הנדר אינו חל שהרי משועבד לה. אשה שבקשה מבעלה שלא ישמש עמה, ונתכעס הוא ונשבע שלא לשמש עמה, וכראות האשה שעלה חרון בעלה עליה ורצה לישבע מיד מחתה בו, אפילו הכי חל הנדר, דכיון שהיא התחילה ובקשה ממנו שלא לשמש עמה הרי מחלה לו שיעבודו, ומה שמחתה בו לא עשתה אלא לפייסו כדי שלא יכעס.

וכבר התבאר לעיל דף ע. שאם הדירה³³ שלא תתקשט ותלאו בתשמיש, שאמר קונם הנאת תשמישך עלי אם תתקשטי, הרי היא תתקשט מיד ותיאסר בתשמיש אם רוצה³⁴, הואיל והוא התחיל בנדר לאוסרה, ומ"מ אין כופין אותו להוציא מיד אלא נותנין לו זמן שבעה ימים, שאומרים אנו היא עצמה מתרצית בכך לתת לו זמן שבעה ימים שחוששת, הואיל והוא התחיל להדיר לא התחיל אלא מתוך רוגז שיש לו עכשיו עליה בלבד, ובתוך השבעה ימים תתישב דעתו ויתחרט וימצא פתח לנדרו ויתירנו³⁵. ואם לא ימצא או לא יתחרט תוך השבעה ימים אז יוציא ויתן לה כתובה. ויש אומרים שבעניות שאין דרכן להתקשט תמיד, אם הדירה שלא תתקשט, נותנין לו זמן שנה תמימה אולי יתחרט ויתיר נדרו, יותר מכאן יתיר נדרו או יוציא ויתן כתובה, ובעשירות שרגילין להתקשט תמיד נותנין לו זמן שלשים יום, יותר מכאן יתיר נדרו או יוציא מיד ויתן כתובה.

³¹ ש"ך שם פב, אכן אין בן דעת הט"ז לקמן ס"ק ס"ג ומחלק בדוקא במעשה ידיה לקמן סעיף ע"א יחול הנדר אם יגרשנה אבל בתשמיש אף אם יגרשנה לא חל הנדר כיון דלא חלה הנדר מהשתא ע"ש ועיין בספר בני אהובה פי"ד מהלכות אישות הלכה ו' מה שכתב בזה. פ"ת שם י

³² הפלאה קונט"א שם.

³³ שו"ע ונו"כ אבהע"ז עד א

³⁴ ח"מ שם ה

³⁵ ועיין בט"ז שם ג שכתב טעם אחר שדרך אשה להיות ז' ימים בימי נדותה וימתין לה שיעור זה שתשהה אצלו אולי יתחרט ויתיר ובנדרה היא והוא קיים מה יש לה עוד להמתין אי ניהא לה למשקל כתובתה ומפיק לא תבקש פתח לנדרה אבל נודר הוא ימתין שמא ימצא פתח לנדרו

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

וכבר התבאר שאם³⁶ נדרה היא שלא תתקשט או שאומרת קונם תשמישך עלי אם אתקשט, ושמע הוא וקיים לה, יוציא מיד ויתן כתובה, שמכיון שהיא התחילה להדיר אין שיך לומר מתוך רוגזו של עכשיו הוא קיים לה ובזמן קצר תתישב דעתו, אלא אומרים אנו שנאה ישנה היתה נטורה לו עליה בלבד, ומיד שהוא שומע נדרה הוא מגלה שנאתו ומקיים לה, וכיון ששנאה ישנה יש כאן אינה מצפה עוד להתיישובות דעתו ולפיכך יוציא מיד ויתן כתובה.

ו. המדיר את אשתו שלא תלך לבית אביה בזמן שהוא עמה בעיר חודש אחד יקיים, שנים יוציא ויתן כתובה ובזמן שהוא בעיר אחרת רגל אחד יקיים שלשה יוציא ויתן כתובה

בעל³⁷ שאמר לאשתו אוסר אני עליך איסור גמור שלא תלך לבית אביך, או שאמר לה קונם עליך בית אביך או שלא תדבר עמהם, אינו כלום, שאין אדם אוסר פירות חבירו על חבירו, הכי נמי הכא האין יוכל לאסור בית אביה עליה.

נדרה שלא תלך³⁸ לבית אביה ותלאו בתשמיש, שאמרה קונם תשמישך עלי אם אלך לבית אבי, שאם לא תלאה בתשמיש אלא אמרה קונם בית אבי עלי אינו יכול להפר שאין זה דבר שבינו לבינה, אבל כיון שתלאו בתשמיש יכול להפר, וכיון ששמע ולא הפר הרי נתן אצבעו בין שיניה ויוציא מיד ויתן כתובה.

ואם הוא אומר קונם תשמישך עלי אם תלכי לבית אביך יותר מחודש אם הוא דר בעיר, או יותר מרגל אם הוא דר בעיר אחרת, ימתין שבעה ימים ואז יוציא ויתן כתובה, דאם אביה דר בעיר והוא אומר יותר מחודש מסתמא אינו מעמידה את עצמה מללכת כל כך. וכן אם אביה דר בעיר אחרת והוא אומר יותר מרגל, אינה מעמידה עצמה כל כך, וכיון דאי אפשר לה לקיימו והוא מתוך רוגז אמר כן, כיון שהוא התחיל, לפיכך ממתנין שבעה ימים אולי יתחרט ויתירנו ואח"כ יוציא ויתן כתובה.

³⁶ שו"ע ונו"כ שם ב

³⁷ שו"ע ונו"כ יו"ד רלה ו

³⁸ שו"ע ונו"כ אבהע"ז ער ד

הלכות הדף היומי

מסכת כתובות

וכן הדין אם אמר סתם קונם תשמישך עלי אם תלכי לבית אביך שימתין שבעה ימים ואז יוציא ויתן כתובה, אבל אם פירש ואמר פחות מחודש ואביה דר בעיר או פחות מרגל והוא דר בעיר אחרת, יקיים שיכולה להעמיד את עצמה.

נדרה היא ואמרה קונם תשמישך עלי אם אלך לבית האבל או לבית המשתה, ושמע ולא היפר, ודברים אלו ישנן בידו להפר אפילו בלא קונם תשמיש, מפני שהם נדרי עינוי נפש כיון שלא הפר יוציא מיד ויתן כמבואר לעיל בנדרי עינוי נפש.

ז. המדיר את אשתו שלא תלך לבית האבל או לבית המשתה יוציא ויתן כתובה מפני שנועל בפניה ואם היה טוען משום דבר אחר רשאי

ואם³⁹ הדירה הוא שאומר קונם הנאת תשמישך עלי אם תלכי לבית האבל או לבית המשתה, הרי זה כאוסרה בבית הסוהר ונעל בפניה, ואין זה נכון לעשות לאשה, ומסתמא מתוך כעס עשה, לפיכך יוציא לאחר שבעה ימים אם לא יתיר נדרו ויתן כתובה, ואם טוען הדרתיה בשביל בני אדם פרוצים המצויים שם, אם הוחזקו שם נאמן ואם לאו אינו נאמן.

³⁹ שו"ע ונו"כ שם ו